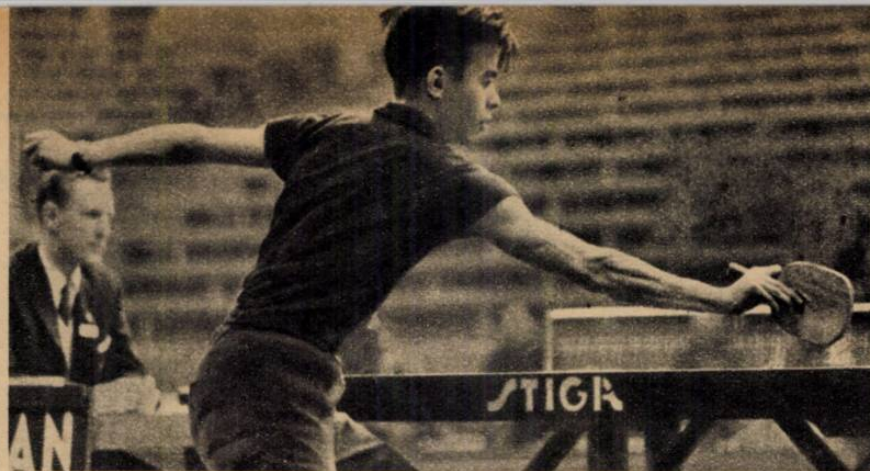

Mládež byla vždy zvědavá. Jen její touhy, sny a cíle se mění. Za našich mladých let jsme měli jediné přání – bože, dostat se na moře! Dobrodružství Marco Pola. Osudy flibustýrů, bukanýrů a pirátů. Verneovky! To všechno jsme četli se zápalem, až mošská sůl lepila jazyk na patro. Dnes hloubají kluci nad družicemi, bloudí stratosférou a uvažují, jak bude vypadat první raketa na Měsíc. Jsou však mnohem reálnější, než jsme bývali. I v tom cestování a touze poznat svět. Dvanáctiletý Vráta mne o tom přesvědčil.

Pochválil jsem mu vysvědčení, zaobdivoval se, jak ovládá tahací harmoniku, a ze zdvořilosti jsem se optal – a čím chceš být?

Odpověď mě tak říkajíc přivedla z míry. Stolním tenistou! Chci poznat svět a se žádným sportem se nedostanu tak daleko a tolikrát jako s ping-pongem.

Japonec Oigimura, mistr světa 1954.

MARCO POLO PŘEKONÁN

• stolními tenisty •

Pro většinu z nás je ping-pong, ve sportovní abecedě správně stolní tenis, jen příjemným rozptýlením, hrou spíše společenskou než sportem. Opravdu rekreaci. Málokdo v něm vidí více. A přece jej hraje desítky milionů lidí snad ve všech zemích světa. Možná že i v antarktické stanici Mirnyj, když povětrí a lední medvědi dovolí, si soudruzi zapinkají. Mezinárodní federace stolního tenisu sdružuje dnes více než 80 zemí ze všech pěti světadílů. Ani kopaná se tím nemůže chlubit. U nás pingpongový stůl patří do každé letní osady, rekreační chaty, plovárny.

Pinkají školáci zrovna tak, jako jejich tátové a mámy. Pro zábavu, pro radost.

Počet registrovaných závodníků v jednotlivých zemích, to je mužů i žen, kteří ve stolním tenisu závodí, soutěží, je překvapující. V Sovětském svazu přes 400 000, v Japonsku čtvrt milionu, v Německé spolkové republice více než 320 000, v Anglii 170 000. A u nás prý na 75 000! Kdo by to řekl...

Dnes už 37letý někdejší Rakušan a dnešní Angličan (mnozí „sportovci“ převlékají národnost jako dres) Richard Bergmann vyhrál čtyřikrát mistrovství světa v jednotlivcích – a má postaráno. Továrna Slazenger vyrábí rakety značky „Bergmann“, s nimiž někdejší světový champion hraje a které všude doporučuje. A za dvacet let závodní činnosti měl Bergmann-možnost předvádět a nabízet svoje zboží ve Spojených státech, v Japonsku i po celé Evropě. Když zrovna nebyl nějaký kloudný mezinárodní turnaj, předváděl a předvádí, obchodně i sportovně ocenit jeho schopnosti, jdou se rádi podívat a – koupí.

Geza Barna, jenž byl pětkrát mistrem světa ve dvouhře, je ještě zdatnější. Hlavně v obchodě. Je reprezentantem firmy Dunlop. Ta vyrábí míčky, rakety, stoly i bílé střevíce, všechno osvědčené značky „Barna“. A v žádné košilce se nehraje tak dobře, jako je „Barna shirts“

od firmy Fred Perry na Golden Square v Londýně. To si pamatujte, když hrajete jen v trenkách! Sportovně Barna reprezentoval mnoho let Maďarsko, svoji vlast. Pak se dal k Dunlopovi a hrál – za Anglii. S raketou a celuloidovým míčkem – a samozřejmě že i s aktovkou napěchovanou prospekty – akvíroval už po celé zeměkouli.

Vráta se však zhlédl v našich reprezentantech stolního tenisu. Přímou hltal zprávy o cestách Andrease, Štípka a ostatních do Japonska, Indie, Egypta a bůhvíkam. – Nikdo se tak nenajezdí jako oni, vykládá poučeně. Má pravdu, jsou to cestovatelé, že i Marco Polo by jim záviděl. A začal by dnes hrát ping-pong, aby se podíval do světa.

Má pravdu, ale...

Sotvakde však platí rčení „hodně povolaných – málo vyvolených“ tak pravdivě jako právě ve stolním tenisu. Je to hra vyžadující mnohaleté trpělivé přípravy.

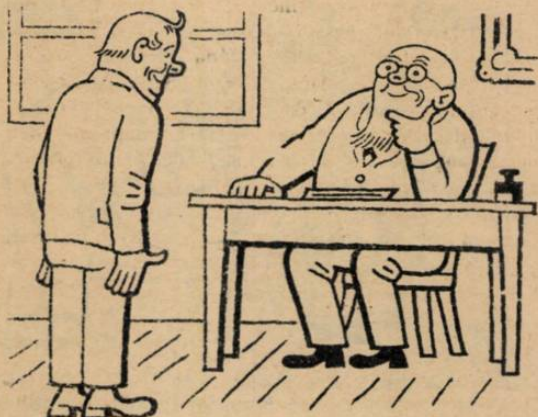
A Vráta je právě ve věku, kdy už je nejvyšší čas začít se systematickou přípravou a tréninkem. Pro ovládnutí techniky úderů jsou to „opičí léta“; mladý člověk si snadno osvojuje a napodobí i nejsložitější a pohybově nejnáročnější cviky, prvky a na „zeleném stole“ údery a techniku. Náš Bohumil Váňa byl již v patnácti letech po prvé mistrem světa! A Barna a Bergmann nebyli při dosažení prvních vavřínů o mnoho starší.

Dnes patří světové prvenství ve stolním tenisu Japoncům. Překvapili svět – použili první houbovou raketu. A tehdy soupeři doslova ztratili hlavu. Nedovedli najít obranu proti „bezhluchosti“ úderů do míčku i proti jejich prudkosti a falšům. Nyní se připravují stolní tenisté na celém světě, aby Japoncům vyrvali jejich prvenství. Kdo pak ví: snad zrovna Vráta jednou porazí Oigimuru, Tanaku či jejich nástupce? Vždyť právě naši, kteří skutečně patří k největším „cestovatelům“ a doma se takřka neohřívají – potřebují už naléhavě doplnit a omladit svou „stálou sestavu“.

G. M. JANSKÝ

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

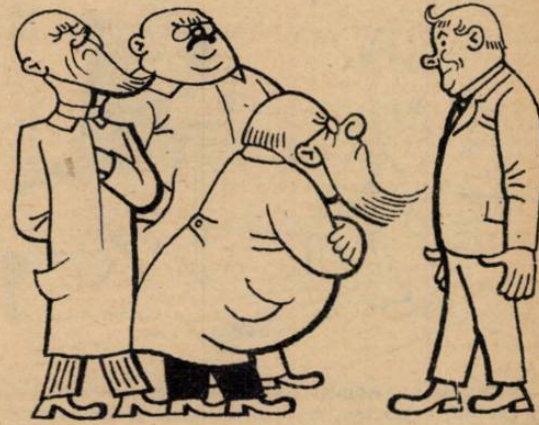
Podle Jaroslava Haška vypravuje a ilustruje Jos. Lada.

1. U zemského soudu předvedli Švejka před staršího pána dobromyslného vzezení. Pán ho požádal, aby si sedl, a řekl: „Tak vy jste tedy ten pán Švejk? Vy jste ale nadrobil pěkné věci. Cítíte se zdravým? Nemíváte občas nějaké záchvaty?“ „To, prosím, nemám, jen jednou byl by mne zachvátil nějaké automobil na Karláku,“ odpověděl Švejk. – Starý pán se laskavě usmál a řekl: „Dáme vás prohlédnout soudním lékařům.“

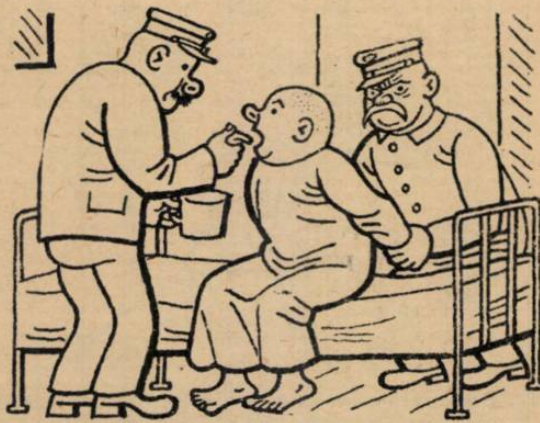
2. Když se vrátil Švejk k svým spoluvězňům, řekl, že ho budou prohlížet soudní lékaři. „Já těm soudním lékařům nevěřím,“ povídal jeden muž. „Když jsem jednou padělal směnky, tak jsem před soudními lékaři simuloval paralytika. Vypil jsem lahvičku inkoustu, vytentokoval jsem se před celou komisí do kouta a kousl jsem jednoho lékaře do nohy. A za to, že jsem ho kousl, uznali mne za úplně zdravého a byl jsem ztracen!“

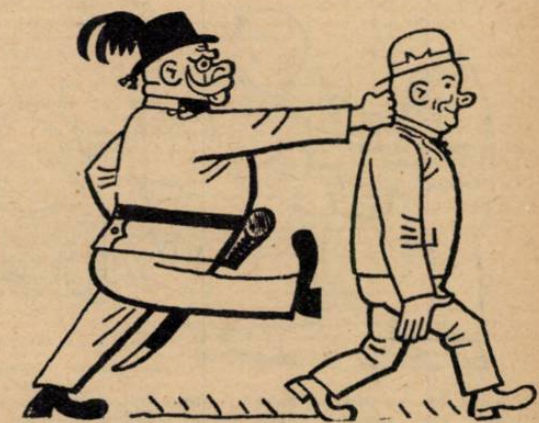
3. Komise soudních lékařů sestávala ze tří vážných pánů. Když před ně Švejk předstoupil, vykřikl: „Ať žije, pánové, císař František Josef I.“ – „Věříte v konec světa?“ ptal se Švejka vážně jeden z pánů. – „Napřed bych ten konec světa musel vidět,“ ledabyle odvětil Švejk. Nato se kolegie tří pánů shodla, že je Švejk notorický blb, což nejlépe osvědčil výkřikem: „Ať žije císař František Josef I.“ A navrhli Švejka na psychiatrickou kliniku.

4. Když později líčil Švejk život v blázinci, činil tak způsobem neobyčejného chvalořečnění: „Můžete tam hulákat, řvát, zpívat, mečet, ječet, skákat, modlit se, hopsat po jedné noze a dělat kotrmelce. Nikdo vám neřekne: ‚Tohle nesmíte dělat, tohle se, pane, nesluší, to jste vzdělaný člověk?‘ Vopravdu nevím, proč se ti blázni zlobí, když je tam drží. Člověk může lézt nahej po zemi, vejít jako šakal, zuřit a kousat.“

5. „Hned, jak jsem tam přišel, tak mne dva ošetřovatelé vedli vykoupat. Jeden mne drh’ a druhý vypravoval nějaké anekdoty o židech. Po koupeli jsem se pěkně vyspal a potom mne ti dva ošetřovatelé zase krmili. Jeden mne držel za obě ruce, druhý namácel kousky housky do mléka a krmil mne jako se krmí husa šiškami. Potom jsem zas usnul.“

6. A když se Švejk probudil, odvedli ho do vyšetřovacího pokoje. – „Umíte zpívat?“ tázal se Švejka jeden z lékařů. „Beze všeho, pánové, zachovej nám Hospodine a tisíckrát pozdravujeme tebe!“ odpověděl Švejk skromně. – „Mně se zdá, že jste simulant!“ rozkřikl se druhý lékař a dal rozkaz, aby byl propuštěn. Ale Švejk prohlásil, že když někoho vyhazují z blázince, že ho nesmí vyhodit bez oběda. Výtržností udělal konec policejní strážník.